

ΡΑΜΠΙΛΑΓΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ

'Εν 'Αθήναις δραχμὰς 10. — 'Εν ταῖς ἑπαρχίαις δραχμὰς 11

Τυπᾶται λεπτῶν 10

'Εν τῇ ἐξωτερικῇ φράσῃ χρυσᾷ 18.

Τυπᾶται λεπτῶν 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Γεώργιος Π. Φριαλιάρης

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΚΑΤΩΘΕΝ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ

ΠΟΛΥ ΑΝΟΙΓΕΣΑΙ

Τρικούπη, μὴν ἀνοίγεσαι
Πολύ, πολὺ ἀκόμα
Δὲν εἶναι μόνε 'στὴ Βουλῇ
'Ἡ δύναμι, τὸ κόμμα.
Μὴ βάζης πείσμ' ἀράπικο,
Μὴν παίζης μέσ' 'στὰ ὅλα
Καὶ κύττα κᾶν 'στὸ Σπάρταλη
Νὰ κᾶνης τίρα-μόλα.

Θυμοῦ πῶς εἶναι καὶ Βουλῇ
'Ἀπ' ὅξ' ἀπ' τῇ Βουλῇ σου
Καὶ μὴν ἀνοίγεσαι πολὺ
Νὰ μὴ σοῦ 'πῆ γκρεμίσου
'Ὁ παντοδύναμος λαὸς
'Ὅπου τοῦ ἔχεις φέρει
Τρικούπη ὡς 'στὸ κόκκαλο
Τῶν φόρων τὸ μαχαίρι.

Νὰ μὴν ἀνοίγεσαι πολὺ
Καὶ μελετᾶς νὰ ρίξης
Τὸ Σύνταγμα, καὶ 'στὸ λαὸ
Τὰ δόντια σου νὰ τρίξης
Νὰ μὴν ἀνοίγεσαι πολὺ,
Τρικούπη, 'στὸ Θεό σου
Μὴν πάρης καὶ τὸ βασιληᾶ
'Ἀκόμα 'στὸ λαιμό σου.

Δὲν τρώει βρούβαις ὁ λαός,
Σὲ νοιώθει τί χαλεύεις
'Σὰν ἀρχικαγκελᾶριος
Ποθεῖς νὰ βασιλεύης

Νὰ γείνης Βίσμαρκ δεύτερος
Καὶ σὺ γιὰ τὴν 'Ελλάδα
Κι' ὄλο τὸ 'Ἔθνος τῆς Αὐλῆς
Νὰ κᾶνης Μανωλάδα.

Πολὺ ἀνοίγεσαι, πολὺ,
Μὰ 'ς τ' ἀνοικτὰ πελάγη
Μπορεῖ, Τρικούπη, φοβερὴ
Φουρτούνα νὰ σέ φάγη.
Μὴν παίζης μ' ὄλο τὸ λαὸ,
Μὴν παίζης τὴν Πατρίδα
Κι' ἂν ἦσαι παίκτης δυνατὸς
Θὰ χάσης τὴν παρτίδα.

Μὲ τὰ ὀγδόντα τῆς Βουλῆς
Μπαοῦλά σου γεμάτα
Μπορεῖς νὰ πάρης ἄξαφνα
Τρικούπη, μαύρη στράτα.
Κι' ἄλλοι 'γυρεύαν ν' ἀνοιχθοῦν,
Τρικούπη 'σὰν καὶ σένα
Μὰ ἐναυάγησαν πρὶν βγοῦν
'Ἀκόμ' ἀπ' τὸν λιμένα.

Δὲν εἶν' ἡ δύναμι 'ψηλά
'Ἐκεῖ ποῦ τὴ γυρεύεις
Καὶ μοναρχίας σχέδια
Τοῦ κάκου μαγειρεύεις
Πολὺ ἀνοίγεσαι, πολὺ
'Ἀνοίγεις τὰ πανιά σου,
Βορριάς μὴ γείνη ὁ λαός
Καὶ πάρη τ' ἄρμενά σου.

ΤΟ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ ΔΙΑΤΙ ΛΗΠΗΤΗ ΑΦ' ΗΜΩΝ

Ἀναμνήσεις τριῶν ἐπιστρατειῶν

I

Ὅλοι ἐνθυμείσθε τὸ θέρος τοῦ ἔτους 1877.

Πρὸ δύο ἐτῶν ἡ Βαλκανικὴ Χερσόνησος διεστέλει ἐν ἀναστατώσει.

Οἱ Βούλγαροι τῇ βοήθειᾳ τῆς Ρωσσίας ἤγειρον οὐχιώσεις ἡγεμονίας, καὶ παρὰ τὸ πλευρὸν αὐτῆς ἐπολέμουν.

Ἡ Ρουμανία συμμετείχε τοῦ ἀγώνος καταστάσα σπουδαία τῆς Ρωσσίας σύμμαχος.

Ἡ Ἰβρζεγοβίνη καὶ τὸ Μαυροβούνιον, οἱ πρῶτοι δόσαντες τὸ σύνθημα τῆς ἐνεργείας ἐμάχοντο.

Τὸ αἶμα ἔρρεε πανταχόσε.

Ἡ Τουρκία ἐπάλασεν ἀγωνιώσα· πανταχόθεν δεγρομένη πληγὰς ὡς ὁ μετὰ κυνηγοῦ παλαίων καὶ δακνόμενος ὑπὸ τῶν κυνῶν τούτου. Μόλις δι' ὑπεραθροπίνων δυνάμεων ἀντίστατο εἰς Πλεούναν.

Ἡ Τουρκία ὅλη ἦτο ἐν τῇ Πλεύνᾳ· ἡ ζωὴ τῆς ὅλης συνεκεντροῦτο ἐν τῷ Ὄσμᾳν παρὰ κολοσσῷ προμερῶ ἐν τῇ γενναϊότητι τοῦ ἀντιμετωπιζόντι ἕτερον κολοσσόν τὴν Ρωσσίαν.

Ἡ Ρωσσία πεισθεῖσα εἰς τὰς ἐπιθέσεις τοῦ Ἰγνατιῆρ ἐνόμισε τὴν μέχρι Κωνσταντινουπόλεως ἐκστρατεῖαν ἀπλοῦν στρατιωτικὸν περίπατον, καὶ ἤδη ἐβλέπεν ὅτι ὁ περίπατος αὐτὸς τῇ ἐστοίχιζε μυθώδεις δαπάνας καὶ ποταμούς αἱμάτων.

Ὁ Ὄσμᾳν Πασᾶς ἦτο στήριγμα μὴ καμπτόμενον εὐκόλως, ἠδύνατο νὰ καταρρέουσι οὐδέποτε ὅμως νὰ καμρῆθῃ.

Πρὸ τῆς ἀντιστάσεως ταύτης οἱ Ρῶσοι εὐαμβώθησαν· αἱ δυνάμεις των ὁσημέραι ἐξησθένουν καὶ ἀπόλλυντο πρὸ τῆς τριαιούτης ἀπέλπιδος ἀντοχῆς τοῦ Ὄσμᾳν. Ἐστάθησαν πρὸς στιγμὴν καὶ ἔρουψαν κύκλῳ τὸ βλέμμα των. Ἐζήτουν κῦνα τινα εἰσέτι ὅπως τὸν ἐξωθήσωσι κατὰ τοῦ ἀνθισταμένου ἀντιπάλου των. Εἶδον τὴν Ἑλλάδα.

Ἡ Ἑλλὰς ὅμως ἦγε τότε μακαρίως ὑπὸ τὴν Οἰκουμένην κυβερνησιν, ἧς οἱ ὑπουργοὶ ἀλληλοτρώγοντο, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ σεπτοῦ καὶ ἐνδόξου γέροντος Κανάρη, καὶ οἵτινες μὴ δυνάμενοι νὰ παρουσιάσωσιν αὐτὴν εὐπροσώπως ὡς σύμμαχον ἄτε ἐντελῶς ἀπαράσκευον οὔσαν, καὶ τὴν ἀνάγκην

φιλοτιμίαν ποιούμενοι ἐπανεπαύοντο ἐπὶ τῶν εἰρηνικῶν συμβουλῶν τῆς Εὐρώπης.

Ἡ Πλεούνα ὅμως ἔπεσεν.

Ἡ Τουρκία ἠττήθη· καὶ οἱ Ρῶσοι προχωροῦντες παχέως ἔστησαν τὰς σκηνὰς των παρὰ τὸν ἀγῶνα Στέφανον ἐξώθεν τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Διεδόθη τότε ἐνταῦθα ὅτι συγκλείεται εὐρωπαϊκὴ συνδιάσκεψις, εἰς τὴν θὰ ληρθῶσιν ὑπ' ὄψει αἱ ἀπαιτήσεις τῶν πολεμησάντων μόνον.

Ἡ Ἑλλὰς ὅμως δὲν εἶχε πολεμηθεῖ· ἀρα ἡ Ἑλλὰς ἔμεινεν ἐξω τοῦ νυμφῶνος.

Ἡ εἰδήσις αὕτη, ὡς ἤλεκτρικὸς σπινθὴρ, διέδραμεν ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Καὶ τότε (ἄλλὰ τότε μόνον) οἱ Ἕλληνες ὅλοι ὡς εἰς μόνος ἄνθρωπος γαλθανισθέντες ἀνέκυψαν ἐκ τοῦ ληθαργου των. Οἱ οἰκουμενικοὶ παρεπήθησαν. Ὁ λαὸς ἐθράυσε τὰς ὑάλους τῶν παραθύρων τῶν πολιτικῶν του, οἵτινες τοῦ ἀνταπέδωσαν σφαίρας ἐπιπερούσας εἰς πολλοὺς τῶν θάνατον, καὶ ὁ Κουμουνοῦρος ἀνέλαβε τὸν σχηματισμὸν ὑπουργείου.

Τὸ ὑπουργεῖον ἐσχηματίσθη, ἀλλὰ . . . ἑλληνικὸν ζήτημα δὲν ὑρίσκατο, κατὰ τοὺς εὐρωπαϊκοὺς, ἄτε μὴ βούσαντος ἑλληνικοῦ αἵματος.

Μὰς ἐζήτουν αἶμα! ἔπρεπε νὰ τοῖς τῷ δώσωμεν. Ἄλλ' ἤμεθα ἐντελῶς ὅπως πάντοτε ἀπαράσκευοι καὶ εἰς ἐπίμετρον αἱ δεῖναι διὰ τὴν τουρκίαν περιστάσεις εἶχον παρέλθει. Κα ὅμως ἔπρεπε νὰ δημιουργηθῇ ἑλληνικὸν ζήτημα.

Ἴδού λοιπὸν συγκλήσεις ἐρεδρεῖων, καὶ τὰ ἐξῆ μνησάλα θὰ τ' ἀποφασίσω, καὶ ὁ σχηματισμὸς ἀνταρτικῶν σωμάτων τῶν κατόπιν **πεισωματικῶν** κληθέντων καὶ ὧν δυστυχῶς συνέχεια ἐπέπρωτο νὰ εἶναι τὰ βελεντζικὰ, καὶ ἡ μάχη τῆς Ματαράγκας, καὶ τὸ κάψιμο τοῦ Πλατάνου, καὶ ὁ Τσελεπίτσαρης, καὶ αἱ ἀναγκαστικαὶ ἀποξέυξεις ἵππων ἐν μέσαις ὁδοῖς, καὶ ἡ γελοία ἐκστρατεία τοῦ Δομοκού καὶ τέλος ὁ κ. Δεληγιάννης ἐν Βερολίνῳ.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην καὶ ὁ ὑποφινόμενος ἐγκαταλείψας τὰς σπουδὰς του, κατετάχθη ἐν τῷ στρατῷ μετ' ἄλλων ἐλαφροκεράλων νέων.

II.

Πρὸ τῆς κατατάξεώς μου οὐδέποτε εἶχον εἰσέλθει εἰς στρατῶνα, οὐδ' ἀναστραφῆ μετὰ στρατιωτικῶν. Ἐνόμιζον ὅ-

(2)

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

(2)

ΠΟΛΕΩΣ ΑΛΩΣΙΣ

Ἐκ τῆς Ἐκθέσεως τῆς κρίσεως τοῦ δραματικοῦ ἀγώνος.

Τῆς ἀναγνώσεως δημοσίᾳ ἐν τῷ Νέῳ Θεάτρῳ, ὑπὸ τοῦ κ. Ἰωάννου Καμπούρογλου.

(Συνέχεια καὶ τέλος).

Λαμπραὶ καὶ μεγαλοπρεπεῖς καὶ συγκινητικαὶ σκηναὶ ἐπακολουθοῦσιν· ὁ αὐτοκράτωρ εἰς τὸ Χρυσοτείκινον ἔχων εἰς χεῖρας τὰς περὶ παραδόσεώς του προτάσεις του Μωάμεθ καὶ μονολογῶν:

Ἦδη τὸ βάρος ἅπαν συναισθάνομαι τοῦ φοβεροῦ ἀγώνος, ὃν ἀνέλαβον.

(ἴσασται βλέπων τὰς εἰκόνας)

Τοῦ Βυζαντίου σεῖς οἱ αὐτοκράτορες, Δὲν μ' ὀμιλεῖτε σεῖς τοῦλάχιστον;—Σιγὴ!

(κάθεται)

Ζητεῖ τὴν Πόλιν παρ' ἐμοῦ ὁ Μεχμετ, κ' ἐγὼ ν' ἀπέλθω ἡγεμὼν οὐτιδανὸς εἰς τὸν Μωρέαν.

(ἔρχεται πρὸς τὰς εἰκόνας)

Τὸν ἠκούσατε λοιπὸν, καὶ εἰς τὰ πλαισιά σας τὰ χρυσόπαστα δὲν ἐταράχθητε, ὦ αὐτοκράτορες τῆς πάλαι φαεινῆς Ἀνατολῆς; Ἴδού τοῦ Μεχμετ ἡ γνώμη καὶ ἡ θέλησις. Τὴν Πόλιν θέλει. Εἰ δὲ μὴ, μετὰ στρατοῦ τριακοσίων χιλιάδων, ἔλεθρον εἰς ὄλον μου τὸ γένος διασκέπτεται!

(μετὰ μικρὸν)

Φυλὴ γενναία! Ἔθνος μου ἐξακουστόν!

Πόσον ἐξητυτέλισθη εἰς τὰ ἔσχατα!

(ἔρχεται πρὸ τοῦ θρόνου)

Δεδοξασμένε θρόνε, σὺ ὁ ἄλλοτε ἰδὼν λαοὺς καὶ ἔθνη νὰ σὲ προσκυνῶν, τὴν πρότασιν ἀκούεις νῦν τῶν ἀσεβῶν;

(μετὰ μικρὸν)

Τὴν πόλιν θέλεις. Μεχμετ ἐτόλμησας τὴν λέξιν τὴν γλυκεῖαν μετὰ τὰ χεῖλην σου τ' ἀφορισμένα νὰ μολύνῃς; Ἀπαιτεῖς τὴν Πόλιν; Λέξεις θεῖα! ἦτις μουσικὴν ἐπὶ αἰῶνας εἰς τὰ ὄσα θὰ δωρῆς εἰς τὸν Μωρέαν;—Μεχμετ οὐτιδανέ!

(μετὰ μικρὸν)

Ἄν τὰ ἡμαρτήματά μας ἐπλέονσαν, ἂν νὰ νικήσῃ τὸν Σταυρὸν νῦν πέρωται!

μως ὅτι ὁ στρατῶν θά ἐνέκλειεν ἐν αὐτῷ τί τὸ σοβαρὸν, τὸ ὑψηλόν. Ὅτι θά εὔρισκον ἐν αὐτῷ ἀνθρώπους ἐν ἐπιγνώσει μὲν τοῦ ὑψηλοῦ προορισμοῦ τοῦ ἐπαγγελίματος των, οὐχ ἤττον ἔχοντας τὴν ἀπέριττον ἐκείνην στρατιωτικὴν εὐθυμίαν τὴν παρὰ τῆς κοινῆς ζωῆς ἐπιβαλλομένην, τὴν τόσῳ ἀναγκαίαν εἰς ἀνθρώπους μέλλοντας νὰ κινδυνεύσωσιν οὐχὶ ἀπαξ τὴν ζωὴν των. Ὅτι θά ἤκουον τὰ περὶ τοῦ στρατιωτικοῦ βίου τόσον ὠραία μικρὰ ἐκείνα ἀνέκδοτα τὰ ἀναπτερόντα τὸ φρόνημα καὶ ἐμπνέοντα τὴν γενναϊότητα, τὴν ψυχραιμίαν καὶ τὴν πρὸς τοὺς συναδέλφους ἀγάπην.

Αἱ ἐλπίδες μου ὅμως οἰκτρῶς διεψεύσθησαν. Ἐν τῷ στρατῶν οὐδὲν ἄλλο ἀπῆντησα, ἢ, ἅφ' ἐνός μὲν τ' ἀγριεμένα πρόσωπα τῶν ὑπαξιωματικῶν, ἐτοιμῶν πάντοτε νὰ ἐπιβάλλωσι τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντος εἰς τοὺς στρατιώτας δι' ὕβρεων, ἀπειλῶν καὶ τιμωριῶν, ἅφ' ἑτέρου δὲ τοὺς στρατιώτας πάλαι ποτε ἐννοεῖται ἀνέκδοτα ἐπὶ εἰρησλήμων νομίζετε βεβαίως, ὅτι εἶναι δῆμαρχος Ἀθηναίων καὶ κυβερνᾷ τὸν δῆμον καὶ διαχειρίζεται τὰ τοῦ δήμου, πιστεύετε βεβαίως ὅτι μεριμνᾷ περὶ τῶν ἀναγκῶν αὐτοῦ, περὶ πληρωμῆς τῶν δανειστῶν του, περὶ καθαριότητος τῆς πόλεως περὶ ἐξευρέσεως καὶ μεταφορᾶς ὑδάτων, περὶ ὁδοστρώσεως, περὶ κονιορτοῦ καὶ δὲν συμμαζεύεται, περὶ βορβόρου καὶ περὶ χιλίων δύο ἄλλων ἀναγκῶν τοῦ δήμου.

Ἀπατάσθε. Ὁ Τιμολέων Φιλῆμων δὲν εἶναι δῆμαρχος τοῦ πρώτου δήμου τοῦ κράτους. Δὲν διαχειρίζεται τὰ χρέη ματα τοῦ δήμου, δὲν μεριμνᾷ οὐδὲ περὶ αὐτῆς τῆς καθαριότητος τῆς πόλεως, δὲν εἶναι εἰμὴ κλητῆρ τοῦ ὑπουργεῖου τῶν ἐσωτερικῶν! . .

* * *

Μάλιστα, κλητῆρ ἀπλοῦς κατ' οὐσίαν, δεχόμενος τὰς διαταγὰς τῆς κυβερνήσεως καὶ ἐκτελῶν αὐτάς πιστῶς καὶ πειθηνίως, δῆμαρχος δὲ ἐπὶ ψιλῷ ὀνόματι μόνον, καθόσον οὐδὲ σκιά δῆμαρχου οἰκιεῖ σήμερον τὰ τοῦ δήμου ἡμῶν.

Ἀκούσατε καὶ μὴ φριξάτε, ἂν δύνασθε.

Προκειμένου νὰ χορηγηθῇ τῷ δήμῳ τὸ δάνειον τῶν 550 χιλιάδων δραχμῶν, ὁ δικτάτωρ ὁ διοικῶν κατὰ τὴν αὐθαίρετον αὐτοῦ θέλησιν τὸ κακόμοιον τοῦτο κρατίδιον, προσεκάλεσε τὸν ἄρχοντα τοῦ δήμου Ἀθηναίων, ὅστις ἐκινδύνευε νὰ κηρυχθῇ εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως καὶ εἶπεν αὐτῷ:

ἢ ἡμισέληνος . . Φρικτὸν νὰ τὸ σκεφθῶ...
(κάθεται)
Πρέπει νὰ γράψω τώρα τὴν ἀπάντησιν
(σκέπτεται)
Μήπως ἡ Πόλις εἶναι ἰδική μου; Μὴ δικαίωμα μου εἶναι νὰ δωρῶσω, ἢ, νὰ ἀρνηθῶ τὸ δῶρον; — Καὶ ἂν ἀρνηθῶ;
(στηρίζει τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τῆς χειρὸς)
Ἢ Πόλις ἡ μεγάλη, ἡ περίκλυτος, ν' ἀρνησθῇ τελείως, ἀποῦ δύναμαι νὰ σώσω ταύτην, ἀπερχόμενος καὶ ζῶν εἰς τὸν Μαρῆαν, εὐτυχῆς πτωχός; Θεέ!
(ἐγείρεται)

Ὅλην τὴν νύκτα οὕτω περιφέρομαι
Τὰ μέλη μου ἀπέκαμον
(ἔρχεται πρὸς τὴν ἐξωγραφημένην Πόλιν, ὅπου αἱ εἰκόνες τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Θεοτόκου, λέγων μετὰ πικρίας)

Ὅπόταν δὲ
θνητὸς ὦ, ἀποθάνω, καὶ ἐνώπιον τοῦ αἰωνίου Κριτηρίου εὐρεθῶ, ψυχὴ συντετριμμένη, ὅταν ἀνοιχθοῦν τῶν πράξεων αἱ βίβλοι, ἐξελέγχουσαι πρὸ τῶν ἀγγέλων τοὺς κρυφίους λογισμοὺς τῶν ἀνθρωπίνων καρδιῶν, ποίαν λοιπὸν

ἐνθουσιασμοῦ των, ἐ, ἂσαν πᾶσαν προθυμίαν πρὸς ἐκτέλεσιν ὑπηρεσίας. Οἱ ἀνώτεροί των βαναύσως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τοὺς ἐξηνάγκαζον πρὸς τοῦτο, ἐξ οὗ προήλθεν ἡ ἀμοιβαία ἐγθρότης ἢ παντελῆς ἔλλειψις ἀγάπης καὶ ἁμοινοίας τῶν δύο τούτων ἀκρογωνιαίων λίθων τῶν ἀπαρκειτῶν πρὸς ὑπαρξιν στρατιωτικοῦ φρονήματος.

Μετὰ τινα ὅμως χρόνον οὗτοι ἀπελύθησαν, δρέψαντες ἀντὶ διαφῶν ἃς ὠνειρεύθησαν κολάφους, τιμωρίας καὶ ὕβρεις.

III

Μόλις ὅμως παρήλθον τρία ἔτη καὶ ἐπῆλθεν ἡ ἐπιστρατεία τοῦ 1880.

Ἐπρόκειτο τότε νὰ διεκδικήσωμεν τὴν ἐπιδικασθεῖσαν ἡμῖν γραμμὴν ὑπὸ τοῦ Βερολινείου συνεδρίου, ἣν ἡ Τουρκία μᾶς ἐκολόβωσεν.

Οἱ ἐπίστρατοι ἐσπευσαν μετ' ἀγίου ἐνθουσιασμοῦ, τὰ γυμνάσια πυρετωδῶς ἐνηργούτο. Τώρα πλέον εἶχομεν ὑπὲρ ἡμῶν τὸ δίκαιον καὶ τὴν ἀπόρασιν τῆς Εὐρώπης. Ἐάν δὲν μᾶς ἐδίδον ὅλα τὰ μέρη τῆς Θεσσαλίας καὶ Ἡπείρου μετὰ τῆς Πρεβέζης καὶ Ἰωννίνων θά τὰ διεξεδικοῦμεν διὰ τῶν ὅπλων.

Τετέλεσται! Πᾶνα τὰ ψεύματα, θά ἔχομεν πόλεμον ἃς ὑποστώμεν πᾶσαν θυσίαν πρὸς τοῦτο.

Πλὴν πάλιν τὰ αὐτά.

Οἱ Τούρκοι οὐδὲ σπιθαμὴν μᾶς ἔδωσαν πλειοτέραν ἅφ' ὅ,τι κατ' ἄρχάς μᾶς ἐδήλωσαν, καὶ ἡμεῖς χωρὶς νὰ κάμωμεν τίποτε, χωρὶς νὰ κηρύξωμεν τὸν πόλεμον, ἐπεινάμεν ἐπαίτου χεῖρα καὶ ἐλαμβάνομεν ὅ,τι εὐηρεστοῦντο νὰ μᾶς δώσωσι.

Καὶ ἰδοὺ ἐκείνοι οἱ πλήρεις ἐνθουσιασμοῦ ἐπίστρατοι μεταμορφούμενοι εἰς χωροφύλακας καὶ διατρέχοντες τὰ χωρία τῆς Θεσσαλίας, καὶ χρησιμοποιούμενοι εἰς τὰς ὑπηρεσίας τῶν μαγείρων καὶ τῶν θαλαμοφυλάκων, ἃς ἀρχίσαντες μετὰ γογγυσμοῦ νὰ ἐκτελῶσιν ἐδέχοντο τὰ αὐτὰ παρὰ τῶν ἀνωτέρων τῶν φιλοδοξήματα, ἅτινα τοῖς ἐνέπνεον τὸ μῖσος μὲν πρὸς αὐτοὺς, ἀπέχθειαν δὲ πρὸς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν τραμεράν.

Καὶ αὐτὴ ὅμως ἡ κωμῆδία ἐτελείωσε, καὶ οἱ ἐπίστρατοι ἀπολυθέντες ἐπέστρεψαν εἰς τὰ ἴδια.

IV.

Πρὶν ὅμως προφθάσῃ ν' ἀναφουτεύσωσι τοὺς καταξηρανθέν-

ἀπάντησιν θά δώσω, ὅταν ὁ Κριτῆς τί ἔκαμες τὴν Πόλιν, μ' ἐρωτήση, Ποῦ, ἄμαρτωλὲ, τὴν Πόλιν ἐγκατέλιπες; Καὶ ὅταν ἡ Παρθένος, ὅλη λάμπουσα ἐκ τῆς ἀθανασίας, τοῦ Κριτοῦ ἐγγύς, μὲ ἐρωτήση, ποῦ τὴν Πόλιν ἄφησες, τὸ χάσμα μου, τὴν δόξαν μου, τὴν ἱεράν, διαμονήν μου μὲ τοὺς εὐαγεῖς ναοὺς καὶ τὰ περικαλλῆ μου ἱλαστήρια
Φεῦ! τί θά ἀπαντήσω; Ὅταν δ' ἀπαντες οἱ ἐνδοξοὶ μου πρόγονοι ὡς ἐξ ἐνός μὲ ἐρωτήσουν στόματος: Τί ἔκαμες τὴν Πόλιν; Ποῦ τὸν θρόνον ἐγκατέλιπες, Ἄνατολῆς τὴν δόξαν; Τόσῳ ἀσεβῆς, λοιπὸν ἐφάνης, ὥστε νὰ μὴ δυναθῆς τὰς φάλαγγας τῶν τούρκων ν' ἀποθήσῃς Φεῦ!
(ἔρχεται πρὸ τοῦ θρόνου)

Κλονίζου' ἐκ τοῦ δέους. Ὑπνος σιδεροῦς τὰ βλέφαρά μου κα μ π τ ε ι.

(ἐρείδεται καθήμενος ἐπὶ τῶν βῆθρων τοῦ θρόνου κλίνει τὴν κεφαλὴν ἐπὶ γεγλυμμένων λεόντων καὶ ἀποκοιμᾶται. Αἰφνης ἀκούεται)

Ἄσμα παρακλητικῶν ψαλλόμενον ἐνδοθεν ὑπὸ χοροῦ καλογραίων εἰς ἤχον βαρύν.

Δέσποινα, πάντων Δέσποινα,

τας ἀγρούς των, ἢ πρὶν φροντίσωσιν ν' ἀποκτήσωσι ὑποζύγια εἰς ἀντικατάστασιν τῶν ἐκ τῆς πείνης ἀποθανόντων τοιούτων, ἰδοὺ ἡ ἐπιστρατεία τοῦ 85.

Τὴν φορὰν ὁμοῦς ταύτην δὲν ἐπρόκειτο περὶ ψευδῶν **κουρ- διαμάτων.**

Αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς τὸ εἶπεν ἐκ τοῦ ἐξώστου τῶν ἀνακτόρων πρὸς τὸν λαόν « Ἀπαιτοῦνται μεγάλαι θυσίαι, εἶπε, διότι ὁ Ἕλληνισμὸς κινδυνεύει. »

Αὐτὸς ὁ πρωθυπουργὸς τὸ διεκήρυξεν. « Ἡ θὰ ἐπανεῖλθῃ τὸ **statu quo ante** ἢ θὰ πολεμήσωμεν μὲ ὅ,τι ἔχομεν καὶ ὅ,τι δὲν ἔχομεν. »

Καὶ ἐνθουσιάζοντες πλέον τὸν ἐνθουσιασμὸν ἐκείνον ὑπ' οὗ ὀρμώμενοι συνήρχοντο χιλιάδες ἐπὶ χιλιάδων οἱ ἐντὸς 48 ὥρων προσκληθέντες ἐπίστρατοι καὶ ἐνθουσιάζοντες τὰς προσφορὰς τῶν ὁμογενῶν καὶ τὰς θυσίας ἀπάντων τῶν Ἑλλήνων.

Θέλετε ἤδη νὰ σὰς εἰπώμεν ποῦ καὶ ταῦτα κατέληξαν. Τὸ γνωρίζετε ὅλοι. Εἰς τὴν Κούρταν καὶ εἰς τὸν κόλαρον ὃν ἐδέχθημεν ὑπὸ τῆς συνησπισμένης Βυρῶπης διὰ τοῦ ἀποκλεισμοῦ, τοῦ προκληθέντος ὑπὸ τοῦ Βασιλέως μας καὶ τοῦ νῦν πρωθυπουργοῦ μας.

Ποῖον λοιπὸν στρατιωτικὸν πνεῦμα περιμένετε νὰ ἔχη ὁ στρατὸς ἀφοῦ τὸν ἐξευτελίζητε καὶ τὸν γελοιοποιήτε ἐπισήμως;

Πῶς τολμᾶτε ν' ἀπαιτῆται στρατιωτικὸν πνεῦμα παρὰ τοῦ στρατοῦ ἐκείνου, ὅστις βλέπει τὸ ἔθνος αὐτοῦ ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις τοῦ βασιλέως του πῆσσον καὶ τρέμον νὰ ἐξευτελί- ζητε πρὸ τῶν ἄλλων ἐθνῶν, καὶ δὴ πρὸ τοῦ πατροπαράδοτου ἔγθεοῦ μας τῆς Τουρκίας, τοῦ πτώματος τούτου εἰς ὃ ἐμπνέ- ουν τὸν τρέμον καὶ αὐτοὶ οἱ μέχρι τῆς χθὲς δούλοι Βούλγαροι;

Ποῖον ζῆλον πρὸς τὸ στρατιωτικὸν ἐπάγγελμα, εἰς οὗ ζήλου γεννᾶται τὸ στρατιωτικὸν πνεῦμα, δύνανται νὰ ἔχωσιν οἱ ὡς στρατιῶται κλητευόμενοι, ὅταν ἐκ τῶν ἀδελφῶν των καὶ τῶν συγγενῶν των μανθάνουσιν, ὅτι ἐν τῷ ἑλληνικῷ βασιλείῳ, ὁ στρατὸς δὲν χορηγεῖται ὅπως προστατεύῃ τὰ συμφέροντα τοῦ ἔθνους καὶ διεκδικῇ τὰ δικαιώματά του, καὶ τὰς προσγινομένας αὐτῷ προσβολὰς, ἀλλ' ὅπως ὑβρίζεται, κολαρίζεται, καὶ ἐν γένει καθίσταται ἔρμαιον τῆς ἰδιοτρο- πίας παντὸς βαθμοῦρου;

Ἔχει ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς καὶ ὁ λαὸς ἐν ἑαυτῷ εἰς μέ- γαν βαθμὸν ἀνεπτυγμένον τὸ στρατιωτικὸν πνεῦμα· τὸ ἔχει

διότι τῷ εἶναι πατροπαράδοτον· τὸ ἔχει δηλονότι ἐκ κληρονο- μίας.

Τὸ ἔχει καὶ εἰς ὅλας τὰς κρίσιμους περιστάσεις σὰς τὸ ἀπέδειξεν, ὡ ἀρχοντές του. Πλὴν σεῖς τοῦ τὸ κατεστρέψατε, καθ' ἑκάστην μεταβάλλοντες τοὺς ἱερούς του πόθους ὅς ἔ- πρεπε ν' ἀνάξω πυρῆτε εἰς κομφοδίας, καὶ τὰ προσεληθῆ του ὄνειρα εἰς γελοῖαν ἀγθοφορικὴν πραγματικότητα, καὶ αὐτὸν εἰς ἀγέλην.

Τοῦ τὸ κατεστρέψατε σεῖς οἵτινες ἀφ' ἐνὸς μὲν κηρύσσετε θυσίας, ἀφ' ἑτέρου δὲ προκαλεῖτε τὴν μὴ πραγματοποιήσιν τῶν θυσιῶν αὐτῶν, εἰς ἃς φροβείσθε νὰ λάβητε μέρος, διὰ τοῦ ἀποκλεισμοῦ.

Λογχίας.

... ομοιουδούρος ἀνέλαβε τὸν σχηματισμὸν ὑπουργείου.

Τὸ ὑπουργεῖον ἐσχηματίσθη, ἀλλὰ . . . ἑλληνικὸν ζήτημα ἐν ὑφίστατο, κατὰ τοὺς εὐρωπαϊκοὺς, ἅτε μὴ βεβύσαντος ἑλλη- κοῦ αἵματος.

Μὰς ἐζήτησαν αἶμα! ἔπρεπε νὰ τοῖς τῷ δώσωμεν. Ἄλλ' ἰεθα ἐντελῶς ὅπως πάντοτε ἀπαράσκευοι καὶ εἰς ἐπίμετρον δεῖναι διὰ τὴν τουρκίαν περιστάσεις εἶχον παρελθεῖ. Κα- ως ἔπρεπε νὰ δημιουργηθῇ ἑλληνικὸν ζήτημα.

Ἰδοὺ λοιπὸν συγγλήσεις ἐσφραδισθῶν, καὶ τὰ **ἔξη μηνάκια τ' ἀπογραφίσω**, καὶ ὁ **σχηματισμὸς ἀναστασιακῶν σωμάτων** ἐν κατόπιν **πετωματικῶν** κληθέντων καὶ ὃν δυστυχῶς συ- γεια ἐπέπρωτο νὰ εἶναι τὰ βελεντζικὰ, καὶ ἡ μάχη τῆς ἰσταράγκας, καὶ τὸ κάψιμο τοῦ Πλατάνου, καὶ ὁ Τσελεπί- αρης, καὶ αἱ ἀναγκαστικαὶ ἀποξέουζεις ἵππων ἐν μέσαις ὁ- ραῖς, καὶ ἡ γελοία ἐκστρατεία τοῦ Δομοκοῦ καὶ τέλος ὁ κ. ληγιάννης ἐν Βερολίνῳ.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην καὶ ὁ ὑποφαινόμενος ἐγκατα- ψας τὰς σπουδὰς του, κατετάχθη ἐν τῷ στρατῷ μετ' ἄλ- λων εὐλαφροεσφάλων νέων.

II.

Πρὸ τῆς κατατάξεώς μου οὐδέποτε εἶχον εἰσελθεῖ εἰς αὐτῶνα, οὐδ' ἀναστραφῆ μετὰ στρατιωτικῶν. Ἐνόμιζον ὅ-

Τὸν ἀκούσατε λοιπὸν

καὶ πάντων ὑπερέτρα
καὶ πάντων ὑπερέρουσα
τῶν ἄνω στρατευμάτων,
Ἐκτεινον χεῖρα κραταιὰν
καὶ σκέπασον τὴν Πόλιν
(καὶ πάλιν ἰσχυρότερον)
Ἐκτεινον χεῖρα κραταιὰν
καὶ σκέπασον τὴν Πόλιν. . . .
Καὶ σκέπασον καὶ φύλαξον
καὶ προσύρησον τὴν πόλιν;

(ἀφοῦ ἔπαυσεν ἡ μελωδία, ὁ βασιλεὺς ἀνακί- νεῖται τεταραγμένος

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Φεῦ! τί ὄνειρον!

(καὶ πάλιν ἀποκοιμᾶται)

(Καὶ ἰδοὺ ἐξέρχεται τὸ φάσμα τοῦ Μεγάλου Κωνσταντί- νου μετὰ τὴν βασιλικὴν αὐτοῦ στολήν. Κρατεῖ τὸ σκήπτρον καὶ τὸν σταυρόν. Ἀσπάζεται τὸν κοιμώμενον βασιλέα· εὐλογεῖ αὐτὸν καὶ ἀναβάνει ἐπὶ τοῦ θρόνου.

ΤΟ ΦΑΣΜΑ (τῷ βασιλεῖ)

Ἄνδριζοῦ! (πάραιτα ἐξαφανίζεται)

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ (ἐγερθεὶς τεταραγμένος)

Μοὶ ὠμίλησε! (παρκατηρῶν ἐνθεν κακείθεν)

Ἦτο αὐτός!

Ἄ Μέγας Κωνσταντῖνος! Μὲ ἐφίλησε. (μειδιᾷ)

Μ' ἠσπάρσθη, μὲ εὐλόγησε, μ' ὠμίλησε
Ἐκείνος ἦτο.— Ποῦ εὐρίσκουμαι;— Σὺ καὶ
περιλημμένη εἰς τοὺς κόλπους μου ἐλθε
νὰ σὲ φιλήσω καὶ νὰ σὲ περιπτύχθῃ
(κλίνει τὴν κεφαλὴν σταυροῦν τὰς χεῖρας).

Τὸ ὄνομά σου μόνον φέρω. Τὰ λοιπὰ
ἀνάξιος μονάρχης καὶ τοῦ θρόνου σου
αἰσχύνη!— Πῶς; Τί εἶπον; Ἄ οὐδέποτε
ἀνάξιος θὰ ἦμην, ἂν προέδιδον
τὴν Αὐτοκρατορίαν. — (ζωηρῶς)

Μεγαμέθ σκασιέ,

τὴν Πόλιν δὲν σοὶ δίδω.

(καλεῖ ἔξιωματικόν)

Συγκαλέσατε

τὴν Σύγκλητον ἐνταῦθα.

(ὁ ἔξιωματικὸς φεύγει)

Εἶτα ἐρχεται ἡ σύγκλητος, εἰς ἣν ἀνακοινῶναι τὴν μεγα- λην ἀπόφασίν του· τὰ ἀνάκτορα ὅλα περικοσμοῦνται πενθίμως ἔσθωθεν· λίαν ἐνδιαφέροντα καὶ ἡ σακηνὴ αὐτῆ μετὰξὺ δύο ὑπη- ρετριῶν. Ἄλλο ἐπεισοδεικτικὸν ἐν τῷ πύργῳ τῶν κορασιῶν τοῦ Νοταρᾶ. Ἡ γραῖα Ἀγνή, ἥτις πονεῖ τὴν Πόλιν τῆς κ' ἑλε- γεν εἰς τὴν ἄ. πηξίν:

Κομβοσχοῖνια πολλὰ

περνῶ διὰ τὴν Πόλιν. Ἡ φτωχὴ Θεῶν

πῶς ἂν γαθῇ ἡ Πόλις θὰ καταστραφῇ

εις επιφυλασσόμενοι ἐν καιρῷ νὰ ἐπανέλθωμεν διὰ μακρῶν, ῥιπτομεν ἤδη πέπλον, μὴ θέλοντες νὰ ἐκτυλίξωμεν ταύτην ὑφ' ὅλας τὰς γνωστὰς μας λεπτομερείας πρὶν, ἢ ἐκρέρη ἡ δικαιοσύνη τὴν ἀπόφασίν της.

ΚΛΕΦΤΟΥΡΓΙΑ.

Ἐμαθαν τὸ ρωμῆϊκο πῶς γρόμισ' ἀπὸ λίους

Ο ΑΡΧΩΝ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ

Ὁ Τιμολέων Φιλῆμων, ὄν ὡς ἐκπροσωποῦντα τὰς ἀρχὰς τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἀνεδείξεν ἡ πρωτεύουσα πρῶτον αὐτῆς δημοτικὸν ἄρχοντα διὰ μεγάλης πλειοψηφίας καὶ μετ' ἀπίστου ἐνθουσιασμοῦ καὶ τόσων ἐλπίδων, ὁ Τιμολέων οὗτος Φιλῆμων νομίζετε βεβαίως, ὅτι εἶναι δῆμαρχος Ἀθηναίων καὶ κυβερνᾷ τὸν δῆμον καὶ διαχειρίζεται τὰ τοῦ δήμου, πιστεύετε βεβαίως ὅτι μεριμνᾷ περὶ τῶν ἀναγκῶν αὐτοῦ, περὶ πληρωμῆς τῶν δανεισμάτων του, περὶ καθαριότητος τῆς πόλεως περὶ ἐξευρέσεως καὶ μεταφορᾶς ὑδάτων, περὶ ὁδοστρώσεως, περὶ κονιορτοῦ καὶ δὲν συμμαζεύεται, περὶ βορβόρου καὶ περὶ χιλίων δύο ἄλλων ἀναγκῶν τοῦ δήμου.

Ἄπατάσθε. Ὁ Τιμολέων Φιλῆμων δὲν εἶναι δῆμαρχος τοῦ πρώτου δήμου τοῦ κράτους. Δὲν διαχειρίζεται τὰ χρήματα τοῦ δήμου, δὲν μεριμνᾷ οὐδὲ περὶ αὐτῆς τῆς καθαριότητος τῆς πόλεως, δὲν εἶναι εἰμὴ κλητῆρ τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐσωτερικῶν! . .

* * *

Μάλιστα, κλητῆρ ἀπλοῦς κατ' οὐσίαν, δεχόμενος τὰς διαταγὰς τῆς κυβερνήσεως καὶ ἐκτελῶν αὐτὰς πιστῶς καὶ πειθηνίως, δῆμαρχος δὲ ἐπὶ φιλῷ ὀνόματι μόνον, καθόσον οὐδὲ σκιὰ δημάρχου διοικεῖ σήμερον τὰ τοῦ δήμου ἡμῶν.

Ἀκούσατε καὶ μὴ φρίζατε, ἀν δύνασθε.

Προκειμένου νὰ χορηγηθῆ τῷ δήμῳ τὸ δάνειον τῶν 550 χιλιάδων δραχμῶν, ὁ δικτάτωρ ὁ διοικῶν κατὰ τὴν ἀσθαίρετον αὐτῶν θέλησιν τὸ κακόμοιον τοῦτο κρατίδιον, προσεκάλεσε τὸν ἄρχοντα τοῦ δήμου Ἀθηναίων, ὅστις ἐκινδύνευε νὰ κηρυχθῆ εἰς κατὰστασιν πτωχέυσεως καὶ εἶπεν αὐτῷ:

ὁ κόσμος ὅλος. Ἄχ! δὲν ξαναγίνεται παιδικῶν, ἡ Πόλις ἀν γαθῆ. Οἱ ἄγγελοι τὴν ἔχουν ἰστορήσει καὶ οἱ ἄγγελοι μαζῆ με τοὺς ἀποὺς τὴν διαχάραξαν.

διατελοῦσα εἰς εἶδος ἐκστάσεως φρενῶν ἐκ τοῦ δέους, εἶχεν ἰδεῖ τὴν Παναγίαν καθ' ὕπνου, ἣτις τῇ εἶπε νὰ «τηγανίξη ψαράκια» καὶ μόνον ὅταν τὰ ἰδῆ νὰ ἀνατιναχθῶν ζωντανά, τότε θὰ γαθῆ ἡ Πόλις καὶ ὑποτονορῶζει ἤδη παρὰ τὸ μικρὸν μαγειρεῖόν της:

Καλόγρη μαγειρεὺς ψαράκια ἴστο τηγάνι καὶ μιὰ φωνή, φίλῃ φωνῇ ἐπάνωθὲ της λέγει: — Πάψε, γρηᾶ, τὸ μαγειρεῖδ, κ' ἡ Πόλι θὰ τουρκέψη. — Ὅταν τὰ ψάρια πεταχτοῦν καὶ βγοῦν καὶ ζωντανέψουν τότε κ' ὁ τοῦρκος θὲ νὰ μπῆ κ' ἡ Πόλι θὰ τουρκέψη.

ἐνῶ τὰ δύο κοράσια ἐκ τῶν παραθύρων βλέπουν διαβαίνουσαν τὴν μεγάλην γνωστὴν λιτανεῖαν τὴν γενομένην τῇ προτεραίᾳ τῆς ἀλώσεως, καὶ ἀφηγηματικῶς τὴν περιστῶσι πρὸ τῶν ὀμμάτων μας, ἀληθῶς ἐπιθλητικωτάτην. Ἐκεῖ δὲ «ἄχ!» φωνάζει ὡς ἑξαλλος ἡ γραῖα, τὰ ψάρια ἀνετινάχθησαν;

Τέκνα, τέκνα μου!

ἡ Πόλις πάει! θὰ γαθῆ.

Εἰς τὴν ἐ. πρᾶξιν ὄντως ἐπέρχεται καταστροφή. Ὁ αὐτοκράτωρ πορεύεται εἰς τὸν ναὸν τῆς ἁγίας Σοφίας. ἵνα κοινωνήσῃ τῶν ἀγράντων μυστηρίων. Μόλις συνέρχεται ἡ καρδιά τοῦ πονοῦντος Ἕλληνοσ ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς μελαγχολικωτάτης

— Θὰ χορηγηθῆ τὸ δάνειον εἰς τὸν Δῆμον, ἀλλὰ. . . με μίαν συμφωνίαν. Οὔτε σὺ, οὔτε ὁ μηχανικός σου θὰ διαχειρισθῆτε αὐτό. ἀλλὰ τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐσωτερικῶν καὶ ὁ νομομηχανικός Ἀττικοδωιωτίας. Οὔτε λογοδοσίαν τῆς διαχειρίσεως οὔτε λογαριασμὸν τῶν δαπανῶν σοὶ ἐπιτρέπεται νὰ ζητήσης παρὰ τοῦ νομομηχανικοῦ, ὅστις δὲν εἶναι ποσῶς ὑπόλογος ἀπέναντί σου. Τέλος δὲν θ' ἀνακατευθῆς διόλου εἰς τὴν διαχείρισιν τῶν χρημάτων αὐτῶν τοῦ δήμου.

Καὶ ὁ τῶν Ἀθηναίων δῆμαρχος ἐποιήσατο σημεῖον ὑπακοῆς κύψας ἐδαφιαίως πρὸ τοῦ δικτάτορος.

— Καὶ μίαν ἄλλην ἀκόμη διαταγὴν, προσέθηκεν οὗτος. Ἡξεύρετε, τὰ τῆς καθαριότητος τῆς πόλεως θὰ διεξάγονται ἐφεξῆς ὑπὸ τῆς Διοικητικῆς ἀστυνομίας Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς. Εἶναι μέγα φορτίον διὰ σέ, διὰ τὸν ἄνθρωπον τῶν λόγων, τὸ πολυμέριμον ἔργον τῆς καθαριότητος τῆς πόλεως. Σὲ ἀπαλλάσσω καὶ ἀπὸ αὐτό. Δὲν θ' ἀνακατευθῆς διόλου εἰς τὰ τῆς καθαριότητος διὰ τὰ μὴ τὰ λερώσης. Καὶ τώρα, πήγαινε!

Καὶ ὁ πρωτότυπος οὗτος δημοτικὸς ἄρχων ἐκυψε καὶ αὐθις βαθέως τὴν κενήν ἢ μάλλον πλήρη ἀέρος κονιορτοδριβοῦς κεφαλὴν καὶ ἐξῆλθε τοῦ πρωθυπουργικοῦ θαλάμου ἀπλοῦς κλητῆρ τοῦ ὑπουργείου! . .

Ἐκοιτε δὲ τὰ μὲν χρήματα τοῦ δημοτικοῦ δανείου διαχειρίζεται αὐτῇ ἡ Κυβέρνησις διὰ τοῦ νομομηχανικοῦ αὐτῆς, τὰ δὲ τῆς καθαριότητος τῆς πόλεως ἡ Διοικητικὴ ἀστυνομία.

— Καὶ τότε τί μένει διὰ τὸν Δῆμαρχον, θὰ ἐρωτήσῃ ἴσως ἀπλοῦς τις καὶ ἀγαθὸς ἄστος. Ποῖα καθήκοντα ἀπομένουσι τῷ Δημάρχῳ πρὸς ἐκτέλεσιν;

— Πολλὰ καὶ ὑψηλά, ἀποκρινόμεθα.

Καὶ πρῶτον ὑπάρχουν τὰ οὐρητήρια, εἰς τὰ ὅποια κατέστη εἰδικὸς πλέον ὁ Δῆμαρχός μας.

Ἐπειτα μετὰ τινὰς μῆνας θὰ ἔχωμεν νέας ἐορτὰς βασιλικῆς. «Γάμονοι καὶ γαλαὶ καὶ ξεφάντωσαις καιλαῖς. Ποῖος θὰ φροντίσῃ νὰ κοσμηθῇ με βούτας καὶ παναράκια τὰ νέα Ἀβδῆρα, νὰ δαδουχῆσῃ ἐπὶ τῇ ἐορτῇ, νὰ δώσῃ γεύματα εἰς τὰς συναθροισθησομένας ἐστεμμένας κεφαλὰς ἐπὶ τῆς Ἀθροπόλεως καὶ ν' ἀναπέμψῃ ὁμοῖαματα ἑαυτοῦ εἰς τοὺς ἀθρόους πρὸς τέρψιν τῶν εὐτυχῶν καὶ μακαρίων ἐκλογέων του; . .

Τίς ἄλλος ἢ ὁ δημοκράτης Τιμολέων Φιλῆμων!

* *

βασιλείου πομπῆς ἐκείνης, ὅταν ἴστανται πρὸ τῶν βασιμίδων τοῦ νάρθηκος ὁ Κωνσταντῖνος καὶ βλέπων πρὸς τὰ πλήθη, ἱλαρὸς, ἀτάραχος, ὡς Χριστὸς ὑπὲρ τοῦ ὅλου γένους πορευόμενος εἰς τὸ μαρτύριον, ἐγκαρδιώνει αὐτοὺς εἰς ἀντίστασιν γενναίαν ἐφ' ὅσον ἀνθρωπίνως δυνατόν, καὶ εἶτα ζητῶν συγγνώμην παρ' ἀπάντων τοὺς ἀποχαλετίζει:

Φίλοι μου ἄστοι,

τὸν βασιλέα ὕστατα προσβλέψατε (ἐξάγων τὸ στέμμα)

Ἦ γαίρε στέμμα ἄστρον τῆς Ἀνατολῆς!

(ἐγγειρίζει αὐτό εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ ναοῦ εἰς μὴ φαινόμενόν τινα τῶν τοῦ κλήρου, ἀφοῦ πρῶτον τὸ ἡσπάσθη.

Καὶ σὺ ὁ σκῆπτρον, ὅπερ οὐδὲν ἀκούοντα καὶ πέντε αὐτοκράτορες ἐβάστασαν, γαίρε ὡσαύτως.

(ἀσπασθεὶς ἐγγειρίζει καὶ τοῦτο ὡς ἄνω)

Τοῦ ναοῦ ἀνοιξατε,

τὰς κατακόμβας τῆς κρυφῆς καὶ ἀφανεῖς καὶ κρύφατέ τα ὑπὸ γῆν ἀόρατα θὰ τὰ φωτίξῃ πάντοτε ἀκοίμητος ἐκεῖ κανδῆλα, καὶ τοῦ Γένους ἡ ἐλπίς θὰ τὰ ἐπισκιάξῃ μυστηριωδῶς ἕως οὗ ἔλθῃ ὃ ἀπόκειται, κρυφῆ τοῦ Γένους προσδοκία.

(ἀκούονται τὰ τύμπανα τοῦ εχθροῦ)

Ὡστε δίκαιον εἶναι, ἄρῳ ἐπὶ τοσοῦτον ἐμάρθησεν ἀνα-
 φλέγων πυράλους καὶ πορευόμενος κατάρροτος ἀνθόδεσμων εἰς
 τ' ἀνάκτορα κατὰ τὰς λαμπρὰς ἐκεῖνας ἡμέρας τῶν ἐορτῶν
 τῆς εἰκοσιπενταετηρίδος, ν' ἀναπαυθῆ ἐπ' ὀλίγον ὁ ἄνθρωπος
 ἐκ τῶν μόχθων τοῦ παραδιδόμενος εἰς τὰς γλυκεῖας ἀναμνήσεις
 τῶν εὐκλεῶν ἐκεῖνων ἡμερῶν, καθ' ἃς προσεφώνει τὰς **Μεγα-**
λειότητας καὶ Ὑψηλότητας καὶ ὄνειροπολῶν περὶ τοῦ μέλλον-
 τος, ὅπερ γλυκὺ τῷ προσμειδιᾷ καὶ δι' ὃ προσζηδιάζει νέα
 ἔργα καὶ ἀποδείξει ἀφοσιώσεως πρὸς τὸ στέμμα. αἵτινες θ'
 ἀναβιβάσῃ τὸν **δημοκράτην** μας εἰς τὸν ἐβδόμου οὐρανὸν
 τῆς βασιλικῆς εὐνοίας καὶ ἴσως ἴσως μέχρι τοῦ ὑψηλοῦ ὑπουρ-
 γήματος τοῦ **βασιλικῷ ἀρχιερατικῷ**.

Ὁ δὲ ἀπαίσιος ἄνθρωπος ὁ προκαθήμενος τῶν κοινῶν πρὸς
 δυστυχίαν τοῦ δυσμοίρου ἔθνους ἤρξατο ἤδη, καθ' ἃ ἐκ τῶν
 ἀνωτέρω πασιδὴλον καθίσταται, ἐφαρμοσῶν τὰ ὀλέθρια αὐτοῦ
 σχέδια, τὰς καταστρεπτικὰς ἀρχὰς τῆς συγκεντρώσεως, διὰ
 τῆς ἀπορροφήσεως τῶν δημοτικῶν ἐλευθεριῶν ὑπὸ τῆς ἐκτελε-
 στικῆς ἐξουσίας καὶ διὰ τῆς ἀφομιώσεως τῶν δημοτικῶν
 ἀστυνομικῶν πρὸς τὴν διοικητικὴν καὶ πρὶν ἢ ἔτι τὸ συνέδριον
 τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἔθνους ἀποδεχθῆ τὴν καταδολίσεισιν
 ταύτην καὶ μονοῦ κατάρχησιν τῶν ἐλευθέρων θεσμῶν ἤρξατο
 ἀπὸ τοῦ πρώτου δῆμου τοῦ κράτους ἀφαιρῶν ἐκ τῶν χειρῶν
 τοῦ δημοτικοῦ ἄρχοντος τὰ ἴκρια τοῦ δήμου, εὐρῶν δ' ἐννοεῖ-
 ται καὶ κατ' ἀλλήλῳ πρὸς τοῦτο πρόσωπον, **ἀνθρώπων τοῦ**
χερσοῦ του, τὸν μωρὸν καὶ ἀγαρχιτήριστον χαμκιλέοντά μας
 προβαίνει ἀκαταμάχητος ἐπὶ τὸ ἔργον.

Εἰς τοσοῦτο ἐξευτελισμῷ καὶ ταπεινώσεως ἐπέπρωτο νὰ
 περιέλθῃ ὁ δῆμος ἐπὶ ἄρχοντος τοῦ ἀρχιεργοῦς **δημοκράτου**
Φιλήμονος, ὅψ' ἂν ἄλλως ἢ πόλις τῆς Παλλάδος διαρκῶς δύο
 ὑφίσταται μεταβολὰς ἐναλλάξ καὶ ταχύτατα μεταπίπτουσα
 ἀπὸ τῆς μιᾶς καταστάσεως εἰς τὴν ἄλλην. Προχθὲς ἡ πόλις
 ὀλόκληρος ἦν εὐρὺ τέλμα πλήρες βορβόρου, σήμερον δὲ ἀχα-
 νῆς ἔρημος **Σαχάρ** ἀνακύπτουσα ἐν μέσῳ πυκνοτάτης καὶ
 παμμεγίστης νεφέλης καὶ κοινορτοῦ, ὃν ἐχειρεῖ πνέων ὁ κατὰ-
 ψυχρος βορρᾶς. Καὶ τοῦτο ἐν μέσῳ χειμῶν.

Ὡστε δυνάμεθα εὐέλπιδες ν' ἀναμείνωμεν τὸ ἐπερχόμε-
 νον θέρος, ὃ εὐδαίμονες Ἀθηναῖοι, ἄρῳ, ἐν μηνὶ Ἰανουαρίῳ,

Ἀρχεταί· ἰδοὺ
 ἡ τελευταία ἔφοδος

Αἱ σάλπιγγες σημαίνουσιν, οἱ κώδωνες τῶν ναῶν ἠχοῦσι
 καὶ πάντες ἀπέρχονται, ἐνῷ ἀπὸ τῆς μεσαιᾶς ἀνοικτῆς Πύλης
 τῆς Ἀγίας Σοφίας φαίνεται τὸ εἰκονοστάσιον ἐφ' οὗ ἡ Ὀδη-
 γήτρια, ἐμπρὸς καίει λαμπρὰ καὶ καπνὸς θυμιάματος ἀνέρχε-
 ται πρὸς τοὺς θόλους, ὃ δὲ Πρωτοπαπᾶς γέρον σεδάσμιος, γο-
 νυκλιῆς, προσεύχεται ὑπακούμενος ὑπὸ τοῦ Θεάτρου :

Σῶσόν με ὁ Θεός μου καὶ εἰσήλασεν
 ἕως ψυχῆς μου ὕδατα ποτάμια !

Τέλος ἐνῷ ἤδη παριστάνεται ἡ ἀπελπισ ἀμυνα ἐπὶ τῶν τειχῶν
 ὁ Νεόφυτος καὶ ὁ Νοταρᾶς, διηγούμενοι τὰ θαυμάσια τοῦ
 αὐτοκράτορος ἐν τῇ ὑπερανθρώπῳ πάλῃ, ἐντυγχάνουσι τῷ Συ-
 μεῶν, λαμβάνουσι τοῦ φονευθέντος Ἀχινάτου τὸ ὑπόμνημα
 καὶ τί μαυθάνουσι τὴν ὄραν ἐκεῖνην ; Τὰ δουερά σχέδια τοῦ
 Λόγγου, ὅστις ὑπεσχέθη τοῖς Τούρκοις, προσποιούμενος τὸν
 τραυματίαν ν' ἀποσυρθῆ ἐκ τῆς Πύλης τοῦ Ῥωμανοῦ ἐμ-
 πνέων τὸν πανικὸν καὶ ἄρῳ ἀνοικτὴν τὴν πλησίον Κερκῆ-
 πορταν, ἐξ ἧς νὰ δυνηθῆ νὰ εἰσβάλῃ ἐν ἔχθρῳ. Ἀλλ' ἤδη ἦτο
 ἄργά. Ἡ προδοσία συνετελέσθη καὶ ἰδοὺ ἔρχεται πραγματι-
 κῶς ἐκεῖ ὡς πληγωμένος δῆθεν ὁ γενουάνσιος, τὸν φονεύουσιν
 ὡς κῆνα, τρέχουσιν εἰς τὴν Πύλιν. . . . Ἀλλὰ ρεῦ ! ὁ αὐ-
 τοκράτωρ ἤδη ἤκουσε μακρόθεν πρῶτος τὴν γοερὰν φωνήν :

Ἦσαν τὴν Πόλιν, ἦσαν !

Ἐν τῷ μέσῳ θορόβου καὶ κλαυθμοῦ ὤρμησε, μόνος, εἰς ἀ-

ὅτι τῷ εἶναι πατροπαράδοπον τὸ ἔχει δηλονότι ἐκ κληρονο-
 μίας.

Τὸ ἔχει καὶ εἰς ὅλας τὰς κρίσιμους περιστάσεις σὰς τὸ
 τέδειξεν, ὃ ἄρχοντές του. Πλὴν σεῖς τοῦ τὸ κατεστρέψατε,
 ἰθ' ἐκάστην μεταβάλλοντες τοὺς ἱερούς του πόθους οὓς ἔ-
 πε ν' ἀναζωπυρῆτε εἰς κωμωδίας, καὶ τὰ προσφιλῆ του
 κρη εἰς γελοῖαν ἀγχοφορικὴν πραγματικότητα, καὶ αὐτὸν
 ἀγέλην.

Ἦ κατ' ἐὼς τῆς ἐπέκλειστο ἰσχυρῶν ἡμερῶν ὀράσεώς' ἀν' αὐτὸν ἐν
 προσφωνήσεσι, γέμυσι, ἀνθοδέσμασι, ὑποδοχαῖς καὶ φω-
 ταφίαις, προσπαθεῖ ὁ ἐκτακτος καὶ μεγαλεπήβουλος ἀνὴρ νὰ
 τακτοποιήσῃ τοὺς λογαριασμοὺς αὐτοῦ μετὰ τῆς Μιχαλοῦς
 καὶ κατορθώσῃ πράγμα ἀκατόρθωτον, τὴν ἀποσόβησιν τῆς
 ἐπελθούσης ἤδη **διανοητικῆς αὐτοῦ χρεωκοπίης !**
Vieux.

ΔΙΚΗ ΥΠΑΞΙΩΜΑΤΙΚΩΝ

Λῆριον 12ην τοῦ μηνὸς ἐκδικασθῆσονται ἐνώπιον τοῦ
 ἐνταῦθα κακούργιοδικείου, οἱ ἐπὶ πλαστογραφία τῆς ὑπογρα-
 φῆς τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν κατηγορούμενοι ὑπα-
 ξιωματικοί.

Ἡ ὑπόθεσις αὕτη μᾶς κινεῖ τὸ ἐνδιαφέρον, ὅχι τόσον διὰ
 τὸ οὐσιαστικὸν τῆς πράξεως, ὅσον διὰ τὴν τεχνιέντως περι-
 πλοκὴν ἐν αὐτῇ, ὡς ἐνόχων, δύο ὑπαξιωματικῶν ἐκ καλλίστων
 οἰκογενειῶν καὶ λίαν μεμορφωμένων, τῶν λογιῶν Πανᾶ καὶ
 Παπαδημητροπούλου, οὓς οἱ ἀληθῶς ἐνοχοὶ κατόρθωσαν, ἐκ-
 μεταλλευθέντες μυθιστορικὰς ὄντως συμπτώσεις, νὰ παρου-
 σιάσωσιν ὡς ἐνόχους.

Ἐν τούτοις ἡ ἐξιδιασμένη ἱκανότης καὶ ἡ ὀξύτατη ἀντί-
 ληψις τοῦ εἰσαγγελέως τῶν ἐρετῶν κ. Καρατζᾶ πιστεύομεν
 ὅτι θέλει λύσει κόμβον πρὸς κόμβον τὸ λεπτότατον δίκτυον
 εἰς ὃ οὗτοι τόσον τεχνιέντως περιεπλέχθησαν, ἡ δὲ νοημοσύνη
 καὶ εὐθυκρισία τῶν κκ. ἐνόχων θέλει τοὺς ἀποδώσει εἰς τοὺς
 κόλπους τοῦ Στρατοῦ καὶ τῆς κοινωνίας, ἧτις ἀπὸ πολλοῦ
 χρόνου ἐναγωνίως προσμένει τοῦτο.

Γράφοντες οὕτω παρορμώμεθα πρὸς τοῦτο ὑπὸ ἀκαρδάν-
 του πεποιθήσεως περὶ τῆς ἀθωότητός των, ἀντιληφθείσης ἐκ

ναχαίτισιν τῆς αἰωνίου συμφορᾶς, ἐκεῖ ἔμαθε καὶ τὴν φυγὴν
 καὶ προδοσίαν τοῦ Λόγγου, ὃν μέχρις ἐκεῖνης τῆς στιγμῆς ἐ-
 πίστευεν ἀνδρείως ἀμυνόμενον, καὶ ἰδοὺ προσκρούων ἐπὶ πτω-
 μάτων, ἔκφρων, ὀπισθοφανῶς εἰσέρχεται εἰς τὴν σκηνὴν μὲ συν-
 τετριμμένην τὴν ψυχὴν καὶ τὴν σπάθην :

Δὲν εἶναι κανεὶς ἐδῶ

χριστιανὸς νὰ πάρῃ τὸ κεφάλι μου ;
 καὶ πληττεται θανατηφόρως ἐγκαταλειπόμενος ἐκεῖ ὑπὸ τῶν
 τούρκων μὴ ἀναγνωριτάντων αὐτόν.

Γένος μου πτωχόν ! (λέγει)

καὶ μετ' ἐμοῦ θὰ πέσῃ ἡ Ἀνατολή
 ἐπὶ αἰῶνας. Γένος μου ἀμαρτωλόν !
 Σθεσθῆτε λύνοι τ' οὐρανοῦ ἀειφεγγεῖς
 εἰς τὴν μεγάλην πτώσιν τῆς Ἀνατολῆς !

Τοιοῦτο εἶναι τὸ δράμα τοῦτο, δι' ὃ πλείτερον ἐπόνεσεν ὁ
 εἰσηγητῆς τῆς παρούσης ἐκθέσεως, διότι ἴσως ἀμειωτέρας συγ-
 κινήσεις παρήγαγεν αὐτῷ ἡ ἀνάμνησις αὕτη Ὀλιβερωτάτων
 περιπετειῶν τῆς ἰδιαιτέρας πατριδος του. Καὶ δι' αὐτὸ ἐνδιέ-
 τριψε πλείτερον τοῦ θέοντος εἰς τὰ ὀνόματα καὶ τὰς σκηνάς,
 ἧς εἶδατε, μετὰ τινος στοργῆς ἀλλοίας, δικαιολογημένης.
 Ἄλλως ἢ γενικῶς περὶ τοῦ ἔργου τοῦτου εἶναι, ὅτι δὲν
 ἔχει δραματικὴν σύνθεσιν καὶ ἐνότητα, ὅσον ἔδει, εἰς τὸ ὕψος
 δὲ καὶ τὸ μεγαλεῖον τοῦ θέματος ἐξικνεῖται ὁ ποιητῆς μόνον
 διὰ τῶν παρενθέτων εἰκόνων καὶ ἐπεισοδίων, διὰ τῆς κυρίας
 δὲ πλοκῆς καταβιβάζει μᾶλλον αὐτὸ, ποδοπατῶν οὐκ ὀλίγον

της ἀκριβοῦς γνώσεως τῆς περὶ οὗ πρόκειται ὑποθέσεως, ἐφ' ἧς ἐπιφυλασσόμενοι ἐν καιρῷ νὰ ἐπανέλθωμεν διὰ μακρῶν, οἴπτομεν ἤδη πέπλον, μὴ θέλοντες νὰ ἐκτυλιξώμεν ταύτην ὑφ' ὅλας τὰς γνωστάς μας λεπτομερείας πρὶν, ἢ ἐκρέρη ἢ δικαιωσύνη τὴν ἀπόφασίν της.

ΚΛΕΦΤΟΥΡΓΙΑ.

Ἐμαθαν τὸ ρωμέϊκο πῶς γίνουσ' ἀπὸ λίρες
Κι' ὅτι χαρίζει μάλιστα. Μάθων πῶς οἱ κλητῆρες
Συναζονται κάθε βραδυά, ὅλοι εἰς τὴν βουλή,
Ποῦ δέρνονται οἱ κύριοι πατέρες καὶ πολλοὶ
Κλεφτῶν ἄσπι πλάκωτε εἰς τὰ δικά μας μέρη
Κι' ἔορταν' νὰ μὰς κλέβουνε ἡμέρα μεσημέρι.

* *

Καὶ νὰτα τοῦ Χαῆμ Κοὲν διὰ τῆς ὑπονόμου
Κλέβουν δραγμαῖς ἐξήκοντα καὶ θὰ κλέβων καὶ ἄλλα
Ἄν ἄξασαν δὲν ἄκουαν θόρυβον ἐκ τοῦ δρόμου
Καὶ ὡς ἐκ τούτ' οἱ φίλοι μας δὲν τὸ 'κοῦσαν πηλάλα
Κι' ἂν ὁ θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ εἰς εἶδος γυναικὸς
Τοὺς κλέφτας δὲν ἐδίωκε ὅλους κακὴν κακῶς.

* *

Καὶ νὰ ἐνῶ ὁ Σταΐκος παράσσεται καὶ φρίττει
Καὶ βρίζει τοὺς κλητῆρες του καὶ κάθε ἀστυνόμο
Οἱ κλέφτες ἀπεφάσισαν νὰ τοῦμπουνε στὴ μύτη
Καὶ στοῦ Σταδίου κλέβουνε τὸν κεντρικὸ τὸ δρόμο
Τὸ δυστυχεὶ τὸν Κόκοτα, τὰ σκότη τῆς νυκτὸς
Ἐνῶ ἀκτίνες ἔλουνε ἠλεκτρικοῦ φωτός.

* *

Καὶ ὅλ' αὐτὰ συμβαίνουνε γιατί τὴ νύχτα ὅλη
Οἱ βουλευταὶ ἐλύσσαζαν καὶ τρώγονται σὰν σῦλοι
Ἡ δὲ ἀστυνομία μας μένει στὸ περιβόλι
Καὶ ξενοχτάει τῆς βουλῆς καὶ ἤρανε οἱ φίλοι
Καιρὸ καὶ δὲν θ' ἀφήσουνε στὴν πόλι μαγαζὶ
Καὶ τέλος καὶ τὸ Σταΐκο θὰ κλεψουνε μαζύ.

Λογχίας.

καὶ τὴν ἱστορίαν καὶ ἀδιαφορῶν πρὸς τὸ ἀσύμφορον ἡμῖν τῆς παραστάσεως τῶν φράγκων ἐν τῇ ἄλωσει οὕτως, ὡς παρέστησεν ἡμῖν ἀδικῶς τὸν Λόγγον. Ἰβραϊα εἶναι τὰ μέρη, ὅσα ἀνεφέραμεν· ἀλλ' ἔχει καὶ παράτασιν διαλόγων τὸ πλεῖστον ἀσύγγνωστον καὶ χαλαρότητα ὅπου δὲν ὑπάρχουσιν αὐτὰ τὰ ὠραία. Ἡ κυριώτερα του ἀρετὴ εἶναι, ὅτι κατορθώνει νὰ παραστήσῃ ζωηρότατα τὸ πνιγηρὸν τῆς πολιορκίας, τὴν ἀθυμίαν, τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς· ἀλλὰ δυσκόλως πάντοτε ἐπετεύχθη εἰς δράμα τοιαύτη ὑπόθεσις εὐρείας ἱστορικῆς σημασίας διὰ μικρῶν ἐπεισοδίων, δι' ἄλλεπαλλήλων μεταλλαγῶν σκηνῶν πρὸς ἐξεικόνισιν τῶν συμπλοκῶν, αἵτινες πάντοτε ἀποτυγχάνουσιν, εἴμῃ παρὰ τῷ Σαίξπηρ, διὰ μικρῶν ἐπεισοδίων, χωρὶς νὰ ἐκπίπτῃ. Ἡ παρέμβασις τοῦ τρελλοῦ φθάνει μέχρι καταχρήσεως, ὥστε ἐξαρτᾶται ὅλη ἡ μεγάλη τραγικὴ λύσις ἐξ ἐνὸς τρελλοῦ, ἐνὸς μετημψιεσμένου καλογέρου, ὡς τὸν παριστᾶ, τοῦ Λόγγου. Πάλι παθῶν, ἀγωνία μεταξύ πάθους καὶ καθήκοντος, ἀντίθεσις χαρακτῆρων ἐλλείπει. Ὁ Ζαμπέλιος, φέρων εἰς ἀντιπαράστασιν τοῦ μεγαλομάρτυρος Ἰκωνσταντινίου τὸν μέγαν κατακτητὴν, ἐξεῦρε δεξιώτατα τὸ δραματικὸν ἐνδιαφέρον καὶ παρέδωκεν ἡμῖν τὰς μεγαλορῥήμονας ἐκείνας σκηνάς, τὸ ὕψος τοῦ λόγου, τὸ ἀντάξιον τῶν δρώντων προσώπων. Παλαιὸς μὲν ὁ Ζαμπέλιος, ἀλλ' εἶχε δίκαιον ὁ Αἰσχύλος, ὅταν παρακαλούμενός ποτε ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν του Κυναιγείρου καὶ Ἀρμυνία νὰ συνθέσῃ νέον παιᾶνα εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ, εἶπεν «Ὁχι· ὁ τοῦ Τυννίου εἶναι ἐξάκριτος·

ΠΙΦ! ΠΑΦ!

Ἀὐλικὸν σκανδαλον. — Εἰς ὑπογράφόμενος αὐτόπτης γράφει ἐν τῇ **Χώρα** σκανδαλωδῶς τι ἐπεισοδίων συμβάν μεταξὺ ἄλλων κατὰ τὸν τελευταῖον ἀνακτορικὸν γορῶν.

Δεσποινίς τις, λέγει, περὶ ἧς ἱκανῶς ἄρτι ἠσχολήθη γελοιογραφικὸν τι σιγουργικὸν ἡμερολόγιον, πλησιάζουσα τὸν Διάδοχον πατάθη αὐτῷ αὐθαδῶς, γεγονοῖα τῆ ρωνῆ:

— Ὑψηλότατε, τῷ εἶπα, εἶμαι πολὺ θυμωμένη ἐναντίον σας, διότι οὐδεμίαν φορὰν μὲ ἐσηκώσατε ἀκόμη.

«Οἱ παριστάμενοι εὐλόγως ἐξεπλάγησαν καὶ ἠγανάκτησαν διὰ τὴν αὐθάδειαν καὶ τὴν τολμηρὰν ἀναιδείαν ἣν ποιηλοτρόπως ἐσχολιάζον.

»Ὁ Διάδοχος ὁμῶς συσταλεῖς, ὡς εἶλες, ἐπὶ τῷ πρωτοφρανεῖ τούτῳ συμβάντι, ἐψιθύρσέ τι, πρὸς δικαιολογίαν, καὶ μετ' ὀλίγον ἐσῆκωσε, καὶ ἐννοεῖται, ἐχόρευσε κατ' ἐπαλάμην τὴν θυμωθεῖσαν δεσποινίδα.

»Ἄν ἡ βασιλικὴ Αὐλὴ ἐσέβετο ἐπαρκῶς ἑαυτὴν καὶ τὴν ὑψηλὴν θέσιν, ἣν ἡ πολιτεία ὄρισεν αὐτῇ, ἂν, καθ' ὃ εἶγε καθήκον καὶ καλῶς ἐννοούμενον συμφέρον, ἀνεδεικνυε τὰς ἀνακτορικὰς αἰθούσας συνεντευκτήσιον τῶν ἐπὶ οἰκογενειακαῖς καὶ προσωπικαῖς πρὸς τὴν πατρίδα ὑπηρεσίαις Μεγιστάνων τῆς χώρας καὶ τῶν ἐντίμων κτηματιῶν, βιομηγάνων καὶ ἐμπόρων, δὲν ἤθελον ἔχει εἰσοδὸν εἰς τὰς αἰθούσας ταύτας οἱ πλεῖστοι τῶν αὐτοκαλουμένων ἑμογενῶν, πράγματι δὲ γυδαίων τυγοδιωκτῶν καὶ βλαντισιόμων, οἵτινες προκληθέντες ἐκ τοῦ ξενοκρατικοῦ συστήματος τοῦ πρωθυπουργοῦ συνέρρουσαν ἀπὸ περᾶτων ἐνταῦθα καὶ καταλυμαίνονται τὴν χώραν ὅρι μόνον ὑπὸ οἰκονομικὴν ἔποψιν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰ ἦθη αὐτῆς παντοῦ διασπείροντες τὴν διασθορὰν καὶ τὴν κακοῦθειαν.

»Ἄν ἡ αὐθάδεια καὶ ἡ ἀναιδεία τῆς θυμωθείσης κατὰ τοῦ Διαδόχου δεσποινίδος ἐλάμβανε γορῶν ἐν ἄλλοις καιροῖς καὶ γορῶν ἐν τῇ ἑλληνικῇ Αὐλῇ ἤθελε παραγρῆμα διαταχθῆ ἡ μεγάλη κυρία νὰ ἀποπέμψῃ αὐθωρεῖ τὴν τοιαύτην δεσποινίδα καὶ τοὺς συνοδευόντας αὐτήν. Ἄλλὰ τῶρα; Τῶρα εἶναι ἐλευθέρα Κέρκυρα... καὶ ἀνοίγεται πολὺ, χωρὶς κἀνένα φόβον.

Ἄλλὰ τὸ σωστὸ εἶναι ὅτι καὶ ὁ ἡμέτερος Διάδοχος παρὰ πολὺ ἀνοίγεται κι' αὐτὸς!

φοβοῦμαι δὲ μὴ ὁ ἰδικὸς μου γίνῃ ὡς τὰ νέα ἀγάλματα παραβαλλόμενα πρὸς τὰ ἀρχαῖα· ταῦτα, μ' ὅλην τὴν ἀπλότητά των, θεωροῦνται θεῖα· ἐκεῖνα δὲ, καίτοι ἐπεξεργασμένα μετὰ τοσαύτης λεπτότητος, θαυμάζονται, εἶναι ἀληθῆς, ἀλλὰ πολὺ ὀλίγον ὀλίγα ἐξ αὐτῶν παράγουσιν ἐντύπωσιν θείου». Λεπτομερεῖς ἄλλας παρατηρήσεις διὰ τὴν κατάχρησιν τῶν κατ' ἐπανάληψιν συμπλοκῶν Νεοφύτου καὶ Κυδῶνη, διὰ τὸ ἀμφίβολον τῆς σοβαρᾶς ἐπιτυχίας ἐπὶ σκηνῆς τῶν μισοψηφένων ψαριῶν (ὁ ἕτερος ποιητὴς τῆς «Ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως») φέρει ταῦτα διηγηματικῶς μόνον), ὡς καὶ τῆς νευρικῆς παθῆσεως τοῦ Λόγγου, εἶδους ἐπιληψίας, παραλείπομεν. Ἐνταῦθα σημειώνομεν περὶ τῆς γλώσσης τοῦ ποιητοῦ, ὅτι δὲν εἶναι ὅσον εἶδει ἀνθρώπῳ, μᾶλλον δ' ἀπυμέλῃτος. Εἶναι ὁμοῦς ἔντονος καὶ ἀπλῆ καὶ πιστεύομεν ὅτι, εὐπαίδευτος ὢν ὁ ποιητῆς, θὰ τὴν ἐπιμελήθη ὀλίγον, πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἔργου του. Περὶ δὲ τῶν στίχων του πρέπει νὰ εἴπωμεν, ὅτι καλῶς τὸ πλεῖστον τέμνει αὐτοῦς, ποιεῖται ὁμοῦς κατάχρησιν μεγάλην τοῦ τονισμοῦ τῆς πρώτης διποδίας εἰς τὴν τρίτην συλλαβὴν:

»ε π ε ι δ ἡ δὲν εὐρέθη ἀπ' ἀρχῆς ἐκεῖ»

»ε π ε ι δ ἡ βλέπει πῶς εἶναι μονόφθαλμος»

τὸ ὅποιον δὲν εἶναι πλέον ἰαμβικὸς στίχος. Ἐχει δὲ πλείστους τοιοῦτους. Παραθέτομεν καὶ τινα ἐκ πολλῶν τοῦ λεκτικοῦ του ἀσύγγνωστα:

«γαῦροι γδοῦποι τῶν σιδηροοργῶν»

«σάλος κόσμου ἂ ν τ η χ ε ἵ, ὅπως ἡ χ ε ἵ τὸ κύμα»

